

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Jan Klocek

Protokolant: st.sekr.sądowy Iwona Stefańska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Roberta Jagusiaka

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2013 roku

sprawy G. Z.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku Kamiennej

z dnia 4 marca 2013 roku sygn. akt II K 830/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 764/13

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Skarżysku – Kamiennej oskarżył G. Z. o to, że w dniu 1 października 2012 roku w miejscowości O. gmina S. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki H. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wynik badania 2, 22 promila we krwi, będąc uprzednio skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Kielcach, sygnatura akt XII K 1335/10 z dnia 19 lipca 2010 roku za czyn z art. 178 a § 1 kk, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 178 a § 4 kk.

Sąd Rejonowy w Skarżysku – Kamiennej wyrokiem z dnia 4 marca 2013 roku oskarżonego G. Z. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego przestępstwo z art. 178 a § 4 kk i za to na podstawie art. 178 a § 4 kk wymierzył oskarżonemu karę czterech miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 42 § 2 kk i art. 43 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążył Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Skarżysku – Kamiennej z dnia 4 marca 2013 roku wniósł obrońca oskarżonego i na podstawie art. 425 § 1 i 2 kpk oraz art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności w wymiarze czterech miesięcy, na jego korzyść i rozstrzygnięciu temu na podstawie art. 438 pkt 2 kpk w zw. z art. 427 § 1 i 2 kpk zarzucił;

- obrazę przepisów postępowania mających wpływ na jego treść, a to art. 214 § 1 kpk, polegającą na nie przeprowadzeniu wywiadu środowiskowego dotyczącego oskarżonego w sytuacji w której ze względu na wiek oskarżonego (młodociany) niezbędnym było ustalenie danych co do właściwości i warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, a co miało wpływ na treść orzeczenia w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności.

- z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu przez Sąd Okręgowy na podstawie art. 438 pkt 4 kpk w zw. z art. 427 § 1 i 2 kpk obrońca oskarżonego zarzucił surowość orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze czterech miesięcy, poprzez nieuwzględnienie dyrektyw wymiaru kary wobec młodocianego oraz sytuacji w której ze względu na postawę oskarżonego w toku procesu, stopień społecznej szkodliwości czynu, występujący po stronie oskarżonego szczególnie uzasadniony przypadek jak i cele kary jakie powinna osiągnąć w stosunku do osoby oskarżonego będącego młodocianym, wystarczającym było wymierzenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W oparciu o powyższy zarzut obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części i orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby.

Nadto obrońca oskarżonego wniósł o nieobciążanie kosztami postępowania odwoławczego oskarżonego, albowiem nie jest on w stanie im podolać ze względu na trudną sytuację finansową.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie. Wbrew jej twierdzeniom Sąd Rejonowy zebrał i przeprowadził wszystkie istotne dowody w sprawie, niezbędne dla prawidłowego jej rozstrzygnięcia. Poddał je właściwej ocenie i dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie sprawstwa oskarżonego i jak okoliczności przesądzających o wymiarze rodzaju i rozmiaru kary i środka karnego. Sposób analizy dowodów i wyniki ustaleń faktycznych Sąd I Instancji przedstawił w spełniającym ustawowe wymogi uzasadnieniu przez co mogła nastąpić pełna kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia, jawiąca się ostatecznie pozytywnie.

Nie sposób zgodzić się z poglądem zawartym w zarzucie apelacyjnym jakoby Sąd dopuścił się obrazy przepisu postępowania, w szczególności art. 214 § 1 kpk realizującej względną przyczynę odwoławczą określoną w art. 438 pkt 2 kpk.

Należy bowiem pamiętać, że przeprowadzenie dowodu z wywiadu środowiskowego na rozprawie przed Sądem mieściło się w granicach postulatywnej obrony merytorycznej oskarżonego, z której G. Z. nie skorzystał. Jako strona postępowania mógł wnioskować o przeprowadzenie przedmiotowego dowodu zgodnie z art. 167 kpk.

Nadto godnym podkreślenia było to, że w konkretnej sytuacji procesowej przeprowadzenie wywiadu środowiskowego nie było obligatoryjne w związku z czym nie można skutecznie czynić zarzutu, że Sąd Rejonowy nie przeprowadzając tego dowodu naruszył przepisy postępowania karnego w sposób mogący mieć wpływ na treść orzeczenia. Co więcej analiza akt sprawy wiedzie do przekonania, że mimo nie przeprowadzenia wywiadu środowiskowego okoliczności dotyczące właściwości i warunków osobistych sprawcy a także dotychczasowego sposobu życia oskarżonego zostały przez Sąd I Instancji w wystarczającym zakresie ustalone, a to poprzez wyjaśnienia samego oskarżonego, którym Sąd Rejonowy w tym zakresie dał pełną wiarę oraz poprzez lekturę danych o karalności, tudzież odpis wyroku w sprawie XII K 1335/10 Sądu Rejonowego w Kielcach. Wszystkim tym ustaleniom Sąd I Instancji dał wyraz na stronie 5 uzasadnienia (por. karta 74), wskazując w szczególności na młody wiek sprawcy ale także uprzednią, nieodległą karalność, utrzymywanie sprawcy przez matkę i nie podejmowanie przez oskarżonego ani potrzeby nauki, ani pracy. Zatem były to wszystkie istotne okoliczności niezbędne dla prawidłowych ustaleń co do osobowości sprawcy, jego warunków i właściwości osobistych, których ustalenie byłoby identyczne przez wywiad środowiskowy.

Nietrafnie również pozostawał zarzut rażącej surowości kary pozbawienia wolności poprzez wymierzenie jej o charakterze bezwzględny. Sąd Rejonowy rozpoznający sprawę ujawnił wszystkie okoliczności, które powinny mieć

znaczenie i wpływ na wymiar kary, zważając jednocześnie na istniejące w tym zakresie zasady wymiaru kary określone w art. 53 § 1 i 2 kk oraz art. 54 § 1 kk.

Sąd I Instancji, w aż nadto szczegółowym uzasadnieniu, wskazał z jakich przyczyn wymierzył karę czterech miesięcy pozbawienia wolności. Argumentacja Sądu orzekającego w tym zakresie była jasna i logiczna, a przez to w pełni przekonująca. W związku z tym Sąd II Instancji w całej rozciągłości podzielał stanowisko Sądu Rejonowego w tym względzie, wobec czego nie ma racjonalnych powodów by na nowo do tych kwestii się odnosić.

Trafność wywodów odnoszących się do rozmiaru kary niewątpliwie przekonywała autorkę apelacji, bowiem stanowisko Sądu Rejonowego w tym zakresie nie było kwestionowane. W tym kontekście nie przekonuje zarzut apelacyjny, że bezwzględny charakter kary pozbawienia wolności jest niesłuszny skoro Sąd Rejonowy tak samo przekonująco argumentował i w tym zakresie.

Możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary obwarowana jest oceną w jakiej postaci wymierzona kara osiągnie cele wobec sprawcy przestępstwa, a więc rozstrzygnięcie to może znajdować uzasadnienie w pozytywnej lub negatywnej prognozie kryminologicznej. W niniejszej sprawie, zważywszy na osobowość sprawcy i jego dotychczasowy obiektywnie negatywny sposób życia, bez poszanowania prawa (uprzednia karalność), a także względ na charakter przypisanego mu czynu, okoliczności towarzyszące popełnieniu przestępstwa (wysoki stopień nietrzeźwości) i istotną społeczną szkodliwość czynu oskarżonego, a w końcu przez wzgląd na społeczne oddziaływanie kary, o których to elementach Sąd Rejonowy wywodzi w uzasadnieniu, sprzeciwiały warunkowemu zawieszeniu kary względem G. Z..

Słusznie Sąd Rejonowy zwrócił uwagę na istotną demoralizację sprawcy mimo młodego jego wieku, a także na utrwalony, lekceważący stosunek do norm prawnych zawierający się w nie wyciągnięciu żadnych wniosków z uprzedniego skazania za przestępstwo.

Trafność zarzutu niewspółmierności kary realizuje się wówczas gdy kary tej nie da się zaakceptować na podstawie ujawnionych okoliczności. Taka sytuacja w niniejszej sprawie nie miała miejsca, a zatem należało uznać, że orzeczenie Sądu I Instancji jest prawidłowe, zaś wywiedziona na korzyść oskarżonego apelacja nie może zasługiwać na uwzględnienie.

W konkretnym przypadku apelacja cechowała się przymiotem oczywistej bezzasadności. Wskazane bowiem w apelacji zarzuty w istocie nie potwierdziły się lecz stanowiły odmienną ocenę obiektywnie prawidłowego rozstrzygnięcia Sądu I Instancji.

Wobec tego kierując się treścią art. 437 § 1 kpk i art. 457 § 2 kpk zaskarżony wyrok należy utrzymać w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.

Trudna sytuacja materialna G. Z. uzasadniała zwolnienie go od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 634 kpk, art. 624 § 1 kpk i art. 17. 1. Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych DZ. U nr 49 poz. 223 z 1983 roku.

SSO Jan Klocek